

"Op een keer liep ik met mijn vrouw en mijn dochtertje te wandelen, werden wij plotse-ling gesneden door een taxi waaruit een taxichauffeur klom, zo'n grote, brede Harry met een zonnebril.

We schrokken ons een ongeluk, wat moest die goser van ons?

Begon die me joviaal te begroeten met 'Ha, die Mees!'

Was het een oud-leerling die me van achter had herkend. Na al die jaren! Dat is typerend voor de relatie die je met zo'n leerling hebt opgebouwd. Soms zijn het leerlingen die in de klas heel moeilijk te hanteren waren, en waarvan je denkt dat ze blij zijn dat ze van je af zijn. Maar als je ze tegen komt, stralen ze uit: Ik hoor bij jou. Heel frappant."

Herman Bresijn heeft op dat punt goede herinneringen aan de tochten naar school met zijn technisch tekenleraar, met wie hij vanuit Capelle aan den IJssel, waar zij allebei woonden, 's morgens door weer en wind naar de school in de Teilingerstraat fietste, en 's middags weer terug.

"We praatten over van alles en nog wat. Ik ben ook wel eens samen met een vriend op de koffie geweest bij hem en zijn vrouw en zijn kind.

Ik ging met alle leraren goed om. Ik was een rustig tiep, maakte nooit ruzie. Als je eens een stom rotgeintje uithaalde, waaide de bui vanzelf wel over. Het klikte gewoon."

Elly Dorchain deelt deze ervaring. Zij heeft het zo naar haar zin gehad op de ABS, dat zij besloot een reünie te organiseren om haar eindexamenklas weer te ontmoeten.

"Ik heb faalangst, en op de huishoudschool school uitte ik dat door overal een geintje van te maken en dan werd ik de klas weer uitgestuurd," vertelt zij. "Op de ABS kreeg je ook wel een standje als je vervelend was, maar ze begrepen je. Er werd met je gepraat. We waren echt geen lieverdjes daar, ik weet nog wel dat we tijdens een ruzie een jongte met een pot gele verf hebben gegooid en ik nam wel eens de kuierlatten via de bakkersschool die in hetzelfde gebouw zit, maar het werd altijd vergeven en vergeten. En je mocht elkaar helpen in de klas. Natuurlijk niet met een proefwerk, maar als je in de les iets niet snapte kon je altijd zeggen: 'Sorry hoor, ik kom er niet meer uit, mag hij me helpen?'. En dat kon, vooral bij praktische lessen was dat nooit een probleem."

Om op een school als de ABS resultaten te boeken met leerlingen, noemen de docenten als een van de belangrijkste voorwaarden de sfeer, die tolerant moet zijn, en waarin leraren en leerlingen elkaar van twee kanten accepteren zoals ze zijn, maar waarin niet alles wordt gepikt. Om dit type leerlingen te bereiken is een sterke gedrevenheid nodig.

Op de ABS kunnen leraren soms wonderen doen met een kwajongensachtige grap en een vriendschappelijke schop onder de kont.